

DATORIA OMULUI

- *Duminica a unsprezecea, Datornicul nemilostiv* -

Datoria omului față de Dumnezeu Creatorul, nu este materială. Nu sunt bani, nu sunt monezi de aur. Este o datorie duhovnicească. O datorie pe care omul și-o face, atunci când încalcă poruncile Domnului, când nu folosește cum trebuie autoritatea pe care i-a dat-o Domnul peste diferite bunuri. Și ce nu a dat Dumnezeu omului! I-a dat ochi ca să vadă, urechi ca să audă, picioare ca să se plimbe, mâini ca să lucreze. I-a dat sănătate. I-a dat minte ca să judece corect. I-a dat bunuri materiale, aer pentru respirație, apă pentru a se răcori, soare pentru a se încălzi, plante și arbori ca să se desfăteze, animale ca să-i slujească. I-a dat timp prețios ca să lucreze, să-L adore pe Creatorul său și să facă bine în lume și semenilor săi. Și omul cum se comportă? Cum folosește bunurile materiale și spirituale? Vai! Dacă s-ar face un „control”, va demonstra că omul nu face o chivernisire bună a bunurilor lui Dumnezeu. Face abuz, exces, risipește bogăția lui Dumnezeu. Trăiește fără a se gândi la răspunderea pe care o are. Zi de zi păcătuiește. Trupul lui slujește păcatului. Ochii lui văd cele rușinoase. Urechile lui aud lucruri care nu s-ar conveni să se audă. Limba lui spune minciuni, judecă osândește, dezbină, calomniază, blestemă și hulește pe Dumnezeu. Mâinile lui fură, lovesc șiucid. Picioarele lui aleargă la cluburi

păcătoase. Tot gândul lui este numai la ce este rău. Timpul lui este pierdut. Într-o zi, nu dispune nici de o oră să se ducă la biserică. Nu dispune de puțin timp să-și facă rugăciunea. Nu dispune de zece minute pe zi ca să citească Sfânta

Scriptură. Un „mulțumesc” nu zice. Este și nemulțumitor față de Dumnezeu, și aspru și lipsit de omenie față de semenii. Dacă cineva însetează, nu-i oferă un pahar de apă. Dacă cineva e flămânzește, nu-i dă o bucată de pâine. Dacă cineva e gol și tremură de frig, nu-i dă o haină ca să se acopere. Dacă sunt bolnavi, nu-i vizitează. Dacă sunt nedreptățiți, nu-i apără. Pe orfani și pe văduve nu-i ocrotește. Este aspru și fără omenie. Răul pe care i l-a făcut altul, nu-l iartă. Până la moarte ține ură. Dacă mergem mai departe să cercetăm mai profund viața oamenilor, din ce în ce mai multe păcate noi vor apărea. Datoria toată va crește și numărul păcatelor va depăși zece mii de talanți, va depăși nisipul mării. „Cine va cerceta mulțimea păcatelor mele, Mântuitorule de suflète, Izbăvitorule meu?!”. Sunt unii creștini care se laudă că nu au păcate și că sunt mai buni decât toți oamenii. Dar aceștia sunt nefericiți pentru că le lipsește „Cunoaște-te pe tine însuși!”. Le lipsește cunoașterea și simțământul păcatelor lor. Le lipsește frica de Dumnezeu. Dacă însă ar fi cunoscut voia lui Dumnezeu, micile și marile porunci ale Legii dumnezeiești, și s-ar fi cercetat pe ei înșiși, atunci ar fi văzut cât de mult rătăcesc. Pentru că un singur lucru ne cere Hristos: Să iertăm celor care ne-au greșit.

ANUL BISERICESC CU DOAMNE AJUTĂ!

Întâi septembrie înseamnă începutul unui nou an bisericesc. Mulți îl ignoră, dar și cei ce-l știu trec peste el cu destulă discreție. Biserica îl cinstește cu cântările convenite în cuprinsul slujbelor. Tradiția veche ne spune că în această zi Iisus Hristos a intrat în Sinagogă și luând Cartea a deschis-o la prorocul Isaia, la locul (61, 1-2) în care profetul vorbește în numele Său: „Duhul Domnului este peste mine, că Domnul M-a uns să binevestesc săracilor. M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc celor robiți slobozire și celor prinși în război libertate: să dau de știre un an de milostivire a Domnului” (Luca 4, 18). După care, închizând Cartea, tot El a adăugat: „Astăzi s-a împlinit scriptura aceasta în urechile voastre” (Luca 4, 21). Este începutul propovăduirii Sale, după ce a biruit ispitele pe Muntele Carantaniei. De la acest moment a conceput Biserica cu înțelepciune toată rânduiala sărbătorilor sale. Bine ar fi să ținem seama de acest început și să cerem de la Domnul Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, ajutor în toate. „Doamne, ajută!” este și cererea credincioșilor. Este și salutul cel mai folosit între credincioși. Când se rostește cu încredere, nu lasă loc nici unei superficialități. Dincolo de aceste două cuvinte, de simplitatea acestui salut, se întrezărește o întregă și adâncă teologie. Este invocat numele lui Dumnezeu, care nu poate fi luat în deșert. Dumnezeu ne este Domn. Este recunoscută atotputernicia lui Dumnezeu și limita puterilor omului, imposibilitatea lui de a reuși cu adevărat fără Dumnezeu. Este exprimată credința în putința de a obține ajutorul, nădejdea că acest ajutor va fi de folos, iubirea față de Cel de la care ajutorul este totdeauna dezinteresat, absolut și neumilitor. Credinciosul se arată astfel deschis spre lucrarea comună cu Dumnezeu, prin acceptarea energiilor Sale necreate. Este un strigăt după Dumnezeu-Domnul, făcut cu calm și cu pace. Conform promisiunii evanghelice, când doi se întâlnesc, ei sunt împreună în numele Domnului Hristos: Acesta este cu ei.

„Doamne, ajută!” este un salut, dar și o rugăciune nu numai pentru cei ce se întâlnesc, ci și pentru toată lumea, neprecizându-se persoana, în sensul că „Dumnezeu să fie cu noi, cu toți”. „Doamne, ajută!” cuprinde mai mult decât „Doamne, miluiește!”. Exprimă desăvârșirea omului făcut spre relație personală cu Creatorul său. „Doamne, ajută!” înseamnă și punerea unui „început bun”, chiar și la începutul Anului Bisericesc, pomirea la orice înfăptuire cu ajutorul lui Dumnezeu. În ultimă instanță, „Doamne, ajută!” este rugăciunea isihastă a credinciosului, conducând prin pomenirea cât mai deasă a numelui Domnului la liniștire și trezvie. De aceea el este, în accepțiunea cea mai deplină a cuvântului, un salut, o piatră pusă la temelie salvării, a mântuirii. Să nădăjduim într-un „an al milostivirii Domnului” pentru toată lumea și să spunem la acest început de an bisericesc, cu toți credincioșii și cu Biserica, „Doamne, ajută!”.

SF. CUV. NEOFIT ȘI MELETIE DE LA STÂNIȘOARA

În munții din preajma Mănăstirii Cozia, aflată pe valea Oltului, s-au nevoit mulți sihaștri iubitori de Dumnezeu, atât înainte de zidirea sfântului locaș de către fericitul întru pomenire domnitor Mircea cel Bătrân al Țării Românești, cât și după aceea. Printre cei mai cunoscuți pustnici ai locului au fost cei șase monahi de la Cozia care, în preajma anului 1600, sau retras dincolo de Olt. Dintre ei cunoaștem cu numele pe Cuvioșii Daniil duhovnicul și Misail, ucenicul său, care s-au așezat la poalele Muntelui Cozia și au întemeiat Schitul Turnu, precum și pe Cuvioșii **Neofit** și **Meletie**, pe care îi prăznuim astăzi. Ei au sihăstrit în Muntele numit Sălbaticul, iar ucenicii lor au întemeiat Schitul Stânișoara.

Sfântul Cuvios Neofit s-a născut în secolul al 16-lea din părinți creștini ortodocși, cu frică de Dumnezeu și cu evlavie sfântă. De tânăr a primit chipul îngeresc al călugăriei în Mănăstirea Cozia și, după mai mulți ani de ascultare smerită în obște, dorind viață desăvârșită, a primit binecuvântarea starețului său să meargă în pustnicie. Astfel, și-a săpat o chilie în partea de apus a muntelui numit Sălbaticul și acolo s-a nevoit singur în aspre osteneli și în neîncetată rugăciune, primind după o vreme tunderea în marea schimă călugărească. Toată săptămâna postea și se ruga în peșteră, iar din când în când, în Duminici și sărbători, cobora la sihăstria de la Turnu, se spovedea la Cuviosul Daniil duhovnicul, apoi, la Sfânta Liturghie, se împărtășea cu Sfântul Trup și Sânge al Mântuitorului nostru Hristos. Fiind lucrător încercat al rugăciunii neîncetate, acest fericit, mare nevoitor și iubitor de Dumnezeu, după ce s-a dăruit cu totul vieții pustnicești și a ajuns pe înalte trepte de sfințenie, a primit de la Duhul Sfânt darul lacrimilor și al mijlocirii pentru întreaga lume. După 30 de ani, trăiți în sălbăticia locurilor, unde a suferit asprimea iernilor „în sărăcie și golătate”, răbdând grele ispite de la diavoli, și-a dat sufletul în mâinile Domnului acolo în peșteră, neștiut de nimeni. Trupul său răposat a fost descoperit de un călugăr de la Mănăstirea Cozia, care era rânduit să ducă mâncare pustnicilor. El a luat trupul Sfântului și l-a adus la mănăstire să-l îngroape. Dar noaptea fericitul Neofit i s-a arătat în vis și l-a certat, poruncindu-i să-i ducă trupul înapoi în peșteră. Tot în această noapte Cuviosul s-a arătat și starețului, îndemnându-l să așeze la locul său de nevoiță sfântul său trup. A doua zi de dimineață, călugărul a luat cinstitul trup al Cuviosului și, împreună cu un alt monah, le-a dus în peștera lui, în muntele Sălbaticul. Ajungând aici, unul dintre călugări, supărat de osteneala pe care o făcuse, a zis: „Cu urșii ai trăit, cu urșii să rămâi!”. Pentru aceste vorbe lipsite de evlavie a fost însă pedepsit îndată, întorcându-i-se capul spre spate. Atunci, cu vaiete mari a coborât la mănăstire, mărturisindu-și păcatul. Părinții, împreună cu starețul mănăstirii, s-au rugat Cuviosului Neofit să ierte pe cel păcătos și acesta s-a vindecat îndată. În felul acesta a preamărit Dumnezeu pe plăcutul său, arătându-l înaintea tuturor făcător de minuni și tămăduitor. → → →

Vestea aceasta s-a răspândit curând, mai ales în satele de prin apropiere, încât mulți credincioși își îndreptau pașii spre peștera lui unde se închinau și primeau mângâiere sufletească și vindecare de boli. Moaștele Sfântului Neofit se păstrează astăzi în biserica Mănăstirii Stânișoara, unde mulțime de binecredincioși creștini primesc ajutor, fiind izbăviți de patimi sufletești, de necazuri și de boli, iar peștera unde s-a nevoit Cuviosul este și astăzi loc de pelerinaj.

Sfântul Cuvios Meletie a trăit în sihăstria Stânișoarei la cumpăna veacurilor al 16-lea și al 17-lea. Era de loc dintr-un sat aflat în preajma Mănăstirii Cozia, unde a și intrat ca viețuitor din fragedă vârstă. Aici s-a nevoit în post și rugăciune până în ziua în care, la rugămintele lui, starețul său i-a dat binecuvântare să meargă la părinții sihaștrii și să se nevoiască dincolo de Olt. Cuviosul și-a săpat o peșteră în partea de sud a Muntelui Sălbaticul, munte în care se nevoia și pustnicul Neofit. Acolo a rămas fericitul, a primit marea schimă și s-a ostenit vreme de peste 40 de ani, slăvind neîncetat pe Dumnezeu și păzindu-și mintea curată de cugetele cele rele. Ostenelile lui erau nenumărate: lacrimi, suspine, metanii, postiri, privegheri și lupte împotriva duhurilor necurate. Șase zile se nevoia în chilia pe care și-o săpase în peșteră, iar duminica mergea la Cuviosul Daniil, duhovnicul de la Turnu, și primea Sfânta Împărtășanie. Zilnic își aducea apă cu ulciorul de departe, ca să se ostenească mai mult și, în același timp, să se roage și mai mult. La bătrânețe, însă, nemaiputând coborî din peșteră cale îndepărtată, s-a rugat lui Dumnezeu și prin grija Maicii Domnului a izvorât un izvor de apă chiar înaintea peșterii sale, care curge și astăzi, fiind numit „izvorul lui Meletie”. Astfel, Dumnezeu l-a slăvit prin darul minunilor, al tămăduirilor și al mângâierii sufletelor întristate, încât Cuviosul a ajuns să fie cunoscut pentru sfințenia sa. După îndelungate nevoițe, ajungând la adânci bătrâneți, și-a încredințat sufletul lui Dumnezeu. O parte din cinstitele sale moaște, care au odihnit vreme îndelungată în peșteră, au fost mai târziu împărțite de credincioși, iar peștera este loc de închinare.

Viața și nevoițele Cuvioșilor Neofit și Meletie îi arată a fi preamăriți de Duhul Sfânt și moștenitori ai Împărăției cerurilor, ca purtători de daruri duhovnicești și rugători înaintea lui Dumnezeu pentru sufletele noastre. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române i-a canonizat în anul 2016, rânduindu-le zi de pomenire la data de 3 septembrie.

Sf. cuvioși Neofit și Meletie, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi!

- INVITAȚIE LA HRAM -

La sărbătoarea „Nașterea Maicii Domnului”, parohia noastră își sărbătorește hramul. Invităm pe toți credincioșii sâmbătă, 7 septembrie, ora 17:00 la vecernia cu litie, care se va săvârși de un sobor de preoți. Duminică dimineață, 8 septembrie, în ziua hramului, vom săvârși Utrenia, Sfânta Liturghie și pomenirea ctitorilor. Vă dorim multă sănătate și ajutor de la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, pe care să o laudăm și să o cinstim cu multă credință.

Preot paroh, Marian MACUC